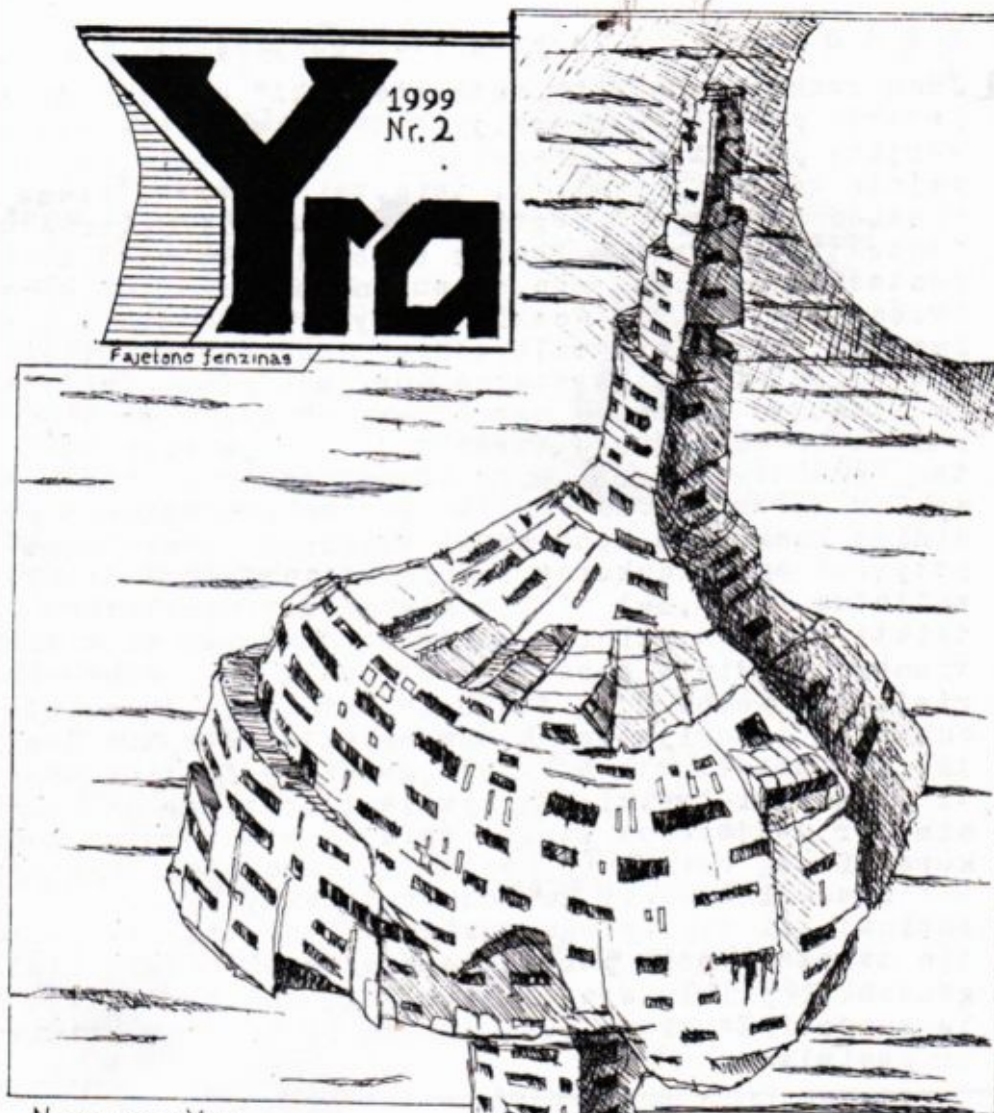


# Yra

1999  
Nr. 2

Fajetono žurnalas



Numeryje Yra:  
Pradžią...  
Poezija 5  
Sapnas arba laikas nieko ne-  
parodys  
Manimi netiki  
Galerija  
Knygų burtininkas  
Konkursas „Pavadinimas“

Yra adresas:  
Arnoldui Kalnikui  
Luokės 69-93  
5610 Telšiai  
Numeris parengtas  
1999.10.16 d. Telšiuose  
Yra redaktorius  
Arnoldas Kalnikas

## P R A D Ž I A . . . (redaktoriaus žodis)

- 2 Jūsų ranke pasiekė ir antresis "YRA" numeris. Ar jis pavykęs pastebite patys, ypač tada, kai perskaitę užvertėte paskutinį jo puslapį. O deber, regis, dar nesėjote visko įveikti. Jei taip, tai į darbą! Šitame fenzino numeryje nepageilėjome naujų ir negirdėtų fantastinių kūrinių. Rasite (arba jau radote) tris fantastinius apsakymus, atnaujinome dar "Denebolos šviesoje" gyvavusį "Poezijos" skyrelį. Dar tikime, kad žmonėms reikalingi eilėraščiai, juos skaito. Šį kartą "Galerija" išėjo skystesnė. Kur jūsų piešiniai? Vieno planuoto apsakymo neįdėjome, nes pastarasis pasirodė esąs teisytinis. Kūrinys leidinyje bus patalpinamas sekantį kartą. Bėje, ir "Pavadinimo" konkurso teisyklių neresite. Jis užgožė pražęsus fantastinio pavadinimo konkursas. Nenorėdami vėlintis nusprendėme operatyviai apie konkursą informuoti, pateikti šio rezultatus. Tiesa, dėl vietos stokos, mes negalėjome pateikti visų pavadinimų sukūrimo datų bei kiek kiekvienam pavadinimui buvo skirte balų t. y. kiek pastarieji šių pelnė. O ką jau bekalbėti apie jų reikšmes, sukūrimo istoriją, bei kitus aspektus. Kas, tuo domėtės, jau netolimoje ateityje, galėsite fenzine skaityti pastoviai "veikiantį" puslapį, kuriame pateiksime ir naujausias žinias apie šį avangardinį konkursą, ir šį bei tą iš pastarojo istorijos. Taip pat bus spausdinamos ir to konkurso teisyklės.
- Fenzinas, jei tik išsaugs susidomėjimas, dar pasirodys šio tūkstantmečio pabaigoje. Nuo dėmesio leidiniui gausos ir priklausys ar leisti jį toliau ar, galų gale sustoti. Laukiame jūsų laiškų ir kūrybos, kritikos ir pasiūlymų.

---

### Naujųjų kraitelė

- ◆ 1999.10.06-7 dienomis Kretingos Pranciškonų gimnazijoje susikūrė naujas fantastų klubas, kurį įkūrė Edvinas Klimentka jau pasižymėjęs kaip aktyvus ir kūrybiškas fantastinių pavadinimų kūrėjas. Kol kas naujasis klubas dar neturi pavadinimo. Šiuo metu fantastai žaidžia vaidybinius žaidimus.
- ◆ 1999.10.22-23d. Vilniaus fantastų klubas savo 20-ties metų jubiliejaus proga drauge su jam taikinančiom arba remiančiomis organizacijomis rengia specialią šventę. Renginių metu bus minėjimas, videofilmų programa, viktorina „Tuzinas „Dorado“ mistikų“, žaidimas „Dorado lobis“ ir vakarėnis. Galų gale tai ne vien „Dorado“ šventė. Tai visos Lietuvos Jendromų gimtadienis. Verta ją atšvęsti.

## Poezija 5

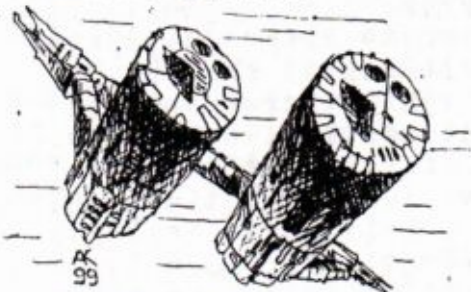
Arnoldas Kelnikas

### ĮKALINTA BETONO

Sena šimtmetį  
Mačiusi troba  
Išsilenkusi stogu  
Lyg ta tingi ketė  
Sapnavo išnykusius  
Laukus -  
Dabar aplink betonas  
Tarsi šarvas  
Įkalinę prisiminimą.  
Aplinkui slėpstėsi  
Sudegusios svajonės  
Pakvėpusios benziniu  
Tvaiku ir paįveirintos  
Nykiu ratmonsterių  
Skubėjimo.

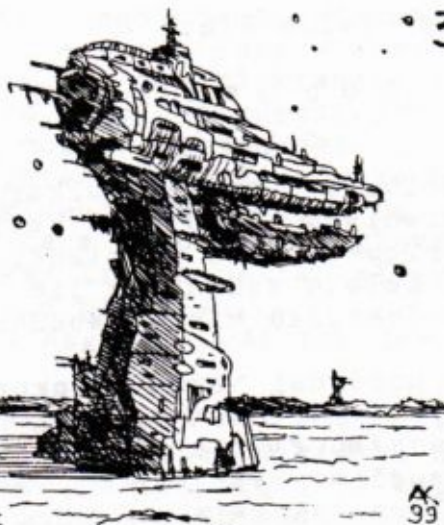
x x x x

Žveigždės - dienos  
Skeveldros.  
Laužsi -  
Saulės vaikai.



### Nomeda Jankauskaitė

Nėbyluma ilguma  
Sutraukė išrišimo prasmę.  
Leūkymės žemiškes  
Rypavimo regėjimes  
Išpynė grįžulo ratus.



### Reda Palevičiūtė

Atėjo šaltis  
Ligi durų  
Paliko viltį,  
Nes nieko  
Nerado nemuose  
(...)  
O angelai taip ir  
neatskrido.

x x x x

Aš norėjau būti žmogumi,  
Bet atėjo Jis ir atėmė  
sielą.  
Koks aš žmogus be sielos.



Reda Palevičiūtė

4 S a p n a s   a r b a   l a i k a s  
n i e k o   n e p e r o d y s

Tuščiomis . nakties užkariauto miesto gatvėmis lako-  
to vienišas išprotėjęs katines. Retkarčiais jis susto-  
ja ir, buku, nieko nematančiu žvilgsniu, žiūri kažkur į  
toli. Keletą sekundžių jis taip stingsta, vėliau, lyg  
iš košmariško miego pabudęs, sprunka.

Man norėjosi verkti. Rankos pirštais barbenau į sta-  
lą ... dar viena tylos sekundė ir aš išprotėsiu...  
Atsistojau. Pyktis ir skeusmas dar labiau sustiprėjo.  
Išspaudžiau kvailoką šypseną - išėjau.

Lipdama laiptais galvojau apie sapną. Keistą sapną,  
kuris prisispina vis dažniau.

Aš blaškausi lovoje, kuri yra dideliame apleistame  
name. Aukšti dideli kambariai - visiškai tušti. Juose  
viešpatuoja baimė ir tylą. Ir tikrai viena gyva būty-  
bė šiuose namuose stengiasi pabusti. Tačiau tai nei-  
manoma.

Iš kažkur atsiradę vienuoliai apstoja mano lovą. Jie  
kažką šnebzda. Tas šnebzdesys virsta malda. Jų rankose  
juodos žvakės, kurių šviesa stengiasi išiveržti į ma-  
no kūną ir sielą, išplėsti viską, ką turio gyva ir nė-  
išgalvota. Vėliau jie kažkur dingsta. Prapuola viskas,  
išskyrus aš. Vis dar bandau atsibusti iš sapno.

Priėjau prie durų. Ištraukusi raktus atrakinau. Lei-  
na į kambarį. Nuo stalo peimu taure, išpilau konjako.  
Dieve mano, kaip aš pavergau...

Žiūriu pro langą. Naktis, savo juodom mintim, baigia  
apglėbti miestą. Nuogi medžiai nebeįstengia paslėpti  
papilkėjusių namų, kurių languose vis dar dega švie-  
sos, tarsi bandančios įrodyti, kad jų tuščiuose sie-  
lose vis dar esama gyvybės. Lauke viskas apleista, ny-  
ku ir tik ant šaligatvio stovi vienišas katines. Jo  
tuščios akys nukreiptos į mano langą. Ir mane. Aki-  
mirškai viskas sustoja. Nėra veiksmo, jausmo, tikėjimo.  
Staiga katines, lyg pabudęs iš miego, sprunka.

Aš nusišypsau. Ant stiklo pirštu braižau kažkokius  
ženklus, kurių prasmės nežinau. Aš myliu tave, nes ta-  
vęs nėra, nebuvęs, nebus. Visa tai banalu... Nusijuokiu...  
Išgeriu konjaką.

...blaškausi lovoje niekai negalėdama prabusti...5

Prie manes prilekia beprotė: krauju pasruvusios akys maldaujančiai žvelgia į mane. Nuo jos klykiančio balso, po mažų virstančio rauda, baigiu apkursti. Rankomis suėmusi mane už pečių purto. Neįstengdama manes nuraminti, drąsiai man veidą, plėšo drabužius. Netekusi vilties, pavargusiu kūnu sukumpo ties manimi. Bet netrukus pašoka lyg kažką beįsais pajutusi ir klykdamas nulekia tolyn. Aš žinau, kad ir man metas keltis, reikia bėgti, bėgti iš čia kuo greičiau...

Bet, viešpatie, aš negaliu! Negaliu... Aš juk dar miegu...

Nuaidėjo durų skambutis. Pastačiusi ant stalo taure, nužengiau atverti durų. Jas atidarius, visiškai nenustebau už jų nieko neradusi. Ramiai sugrižtu atgal. Nueinu į virtuvę prisidegu cigarete. Rūkau. Taves nėra, nebuvo ir...

Pakeliu akis ir pamatau... tave. Rankose laikai katiną, kuri neseniai mačiau už lango. Pradedu juoktis. Kvatojau isteriškai trūkčiodama... Tu stovi, laikydamas tą šlykštų paderą, terytum būtum suaugęs su juo. Jūs tokie panašūs... Ne! Tu paprasčiausiai trokšti būti į jį panašus.

Praveriu akis. Tai buvo tik sapnas. Ačiū Dievui, tai paprasčiausiai nemalonus sapnas. Atsikėliu nuo lovos ir nuo stalo paėmiau stiklinę vandens. Iš stalčiaus išsitraukiau tabletes. Išgėrusi veistas atsiguliu. Keistas jausmas... aš vis dar... aš... aš vis dar sapnuoju! Staiga ant krūtinės užsuka katines. Jo negai susminga man į krūtinę. Bandau rankomis užsidengti veidą... visa tai sapnas... Tik sapnas! Jaučiu kaip sienos ima platėti, kaip tolsta lubos. Aš vėl dideliame name.

Pašoku iš lovos. Tu pasilenki ir pabučiuoji mane. Tavo akys, žvelgiančios į mane, nieko nemato. O aš kažkur vise tai jau mačiau. Kur? Užmerkiu akis. Matau visų apleistą bei kupiną baimės ir neapykentos gatvę. Ir tik vienišas išprotėjęs katines lėksto jomis. Retkarčiais jis sustoja ir, buko nieko nematančiu žvilgsniu, spokso sustingęs kažkur toli... Vėliu, lyg pabudęs iš kosmariško sapno, puola tolyn. Ten, kur niekas jo nerastų...

Nusigręžiau nuo lango. Taip. Manes nėra, nebuvo ir ne-

6 bus. Pasigirdo durų skambutis. Patačiau ant stalo  
 taurę-einu atidaryti durų. Netrukus suvokiu, kad  
 kažkur ši scena man pasirodė regėta... Šypteliu.  
 Tikriausiai, praėjusiame gyvenime. Darius Geta nės.



Žaneta Gasytė ...

M a n i m i n e t i k i

...Rašau, nors neturiu daugiau kam pėpasekoti. Mani-  
 mi ne tik netiki, bet ir leiko visiškai beprote.

2019 metų gegužės 20-ta diena. Kol gyva šios datos  
 tikrai nepamiršiu. O viskas prasidėjo nuo tų prakeikt-  
 ų 1999 metų gegužės 20-tosios.

Kuo puikiausiai atsime nu, tas rytes buvo nuostabus.  
 Nors vis dar pavasaris, tačiau oras tvyrojo tiesiog  
 vasariškas. Retkarčiais dvelktelėdavo vėjelis, ilėk-  
 damas pro atvirus namų langus, kartu atskraidindamas  
 ir gerą nuotaiką, nors tąsyk kaip miekade jaučiausi  
 vieniša ir niekam nereikalinga, tačiau žaluma, paukš-  
 čių čiulbėjimas ir iš kažkur sklindentys muzikos  
 garsai po mažų mane ramino, o vėliau netgi prelinsk-  
 mino. Net nenujaučiau kas gi galėjo atsitikti artė-  
 jančią naktį.

Diena ritosi vakarop. Man pasirodė keista, nes temo  
 sperčiai, nors ypatingo dėmesio tam neskyriau. Netru-  
 kus nuėjau miegoti. Bandyčiau užmigti, bet pasirodo  
 tai buvo beprasmiška. Mane kenkino įvairios mintys,  
 spaudė širdį, o galiausiai manyje apsigyveno jaus-

mes - beimė. Bloga nuojauta neleido man užmigti, kol galiausiai išgirdau žingsnius. Jie buvo aiškūs ir 7 tokie sunkūs. Pajutau, kad mano kambaryje kažkas yra, nors nieko nemačiau. Aš tarsi suskmenėjau, pamaniau jog einu iš proto - stoviu ant pamišimo slenksčio. Ne-trukus išgirdau sunkų elsavimą.

O ne! Negalėjau netgi surikti. Priešais savę išvy-dau būtybę. Nežinau kaip ją ir pavadinti. Spėjau, tikėtai, kad tas paderes ne iš mūsų pasaulio. Jis stovėjo ir, nežmoniškai didelėmis akimis spoksojo į mane. Tose aky-se regėjau vaizdus: milijonus į jį panašių sutvėri-mų ir ugnį. Taip. Visur ugnis. Girdėjau žmonių riksmus ir griausmingą sprogimą. Tos liepsnojančios akys man viską pasakė. Rodėsi, visa tai vyko vos kelias sekun-des , bet kai išvydau jog už lengo jau švinta, supra-tau, kad tai truko kur kas ilgiau nei per vieną mi-nutę. Pradėjus aušti, paderes išnyko, tačiau aš žino-jau, jog su juo dar susitiksiu. Ir buvau visiškai tei-si. Tai tęsėsi kelias naktis iš eilės. Jis stėidavo pas mane ir žvelgdavo tomis pačiomis beisiomis akimis. Sutvėrimas buvo labai beisus ir šlykštus , raudones, lyg koks kruvinas mėsos gabalas. Kai tas paderes sto-vėdavo priešais mane, aš sustingdavau. Kažkokis jėga priversdavo žiūrėti į tes pragaru pulsuojančias akis. Jose išvysdavau vis daugiau reginių. Pamačiau ir save , parklupusią ant žemės ir laikądį kūdiki-o kūnelį, kuris buvo nebegyvas...

Visur kraujas...

O vieną naktį jis man tarė:

-Viskas nutiks ateityje. Tai tikra ir įvyks , jūsų laiku skaičiuojant , lygiai po dvidešimties metų, tai-gi , prasidės 2019 metų gegužės 20-tos dienos rytą...

Norėjau paklausti kodėl, bet akivaizdu, jis mokėjo skaityti mano mintis , o atsakymas buvo vienareikšmiš-kes:

-Mūsų pasaulis yra kur kas mažesnis negu jūsų, bet mūsų yra daugiau negu Žemėje žmonių. Mums ankšta, to-dėl dalis mūsų turi persikelti į naująjį pasaulį. Jūsų planetos gamtinės sąlygos mums labai tiks gyvy-bei palaikyti. Čia galėtume plėtoti ir savo civili-zaciją, tobulinti techniką ir toliau gilintis į moks-lų paslaptis. Žinoma, prieš tai turėsime daug ką pakeis-ti : suneikinti keistus ir nepatogius jūsų statinius bei pastatyti pastatus pagal išgalėjusies mūsų ins-

8 trukcijas. Mes šį pasaulį padarysime tokį koks yra mūsų šalis - Pranturas.

-O kas...kas...bus su mumis, žmonėmis, kurie čia ištisus tūkstantmečius viešpatuoja? - paklausiau paširpusi, girdėdama tokį nedžiuginantį pasakojimą.

-Dauguma bus pašalinti. - vos ne su džiaugsmu atsakė nekviestasis, - Kitus panaudosim eksperimentams...

Aš vis dar negalėjau tuo patikėti:

-Kodėl man tai sakote, kodėl?

-Taip turi būti. - nukirto ugningasis.

Taręs šiuos žodžius, jis išnyko, o už lango jau švito. Ilgai sėdėjau lovoje ir bendžiau savę apgausti, tikėdama jog tai buvo tik košmaras iš kurio greitai išsiveduosiu. Bet ne. Viskas buvo tikra.

Po šito įvykio nektimis jis daugiau nebesilankydavo. Viskas aprimo, nors, pasakysiu, neilgam. Aš žinojau, kad jį dar pamatysiu drauge su kitais stėjūnais po dvidešimties metų. Aš klausiau: kodėl? Kodėl jis pasirinko mane ir papasakojo bei parodė tokią baisią ateitį? Man būtų buvę kur kas lengviau, jei šito iš viso nebūčiau sužinojusi to, kas laukia žmonių. Ar aš tokia esu viena? Gal kitame pasaulio krašte yra dar vienas asmuo, kuris irgi apie tai žino ir juo taip pat niekas nenori tikėti kaip ir manimi. Kreipiausi į policiją, į parlamentą, į veivirias ministerijas, į mokslų akademiją. Viską papasakočiau ir savo geriausiajam draugui. Žodžiu, norėjau kaip nors išspręsti tą nelemtą problemą, bet jie mane išvadino beprote, aišktinga panikuotoja, o policijos komisaras liepė grįžti į namus ir išsimiegoti.

Jie iš manes juokėsi.

Kas man beliko? Tik laukti.

Atsiverčiau dienoraštį:

"Rašau, nors neturiu daugiau kam papasakoti..."

Viešvenai 98.01.20.

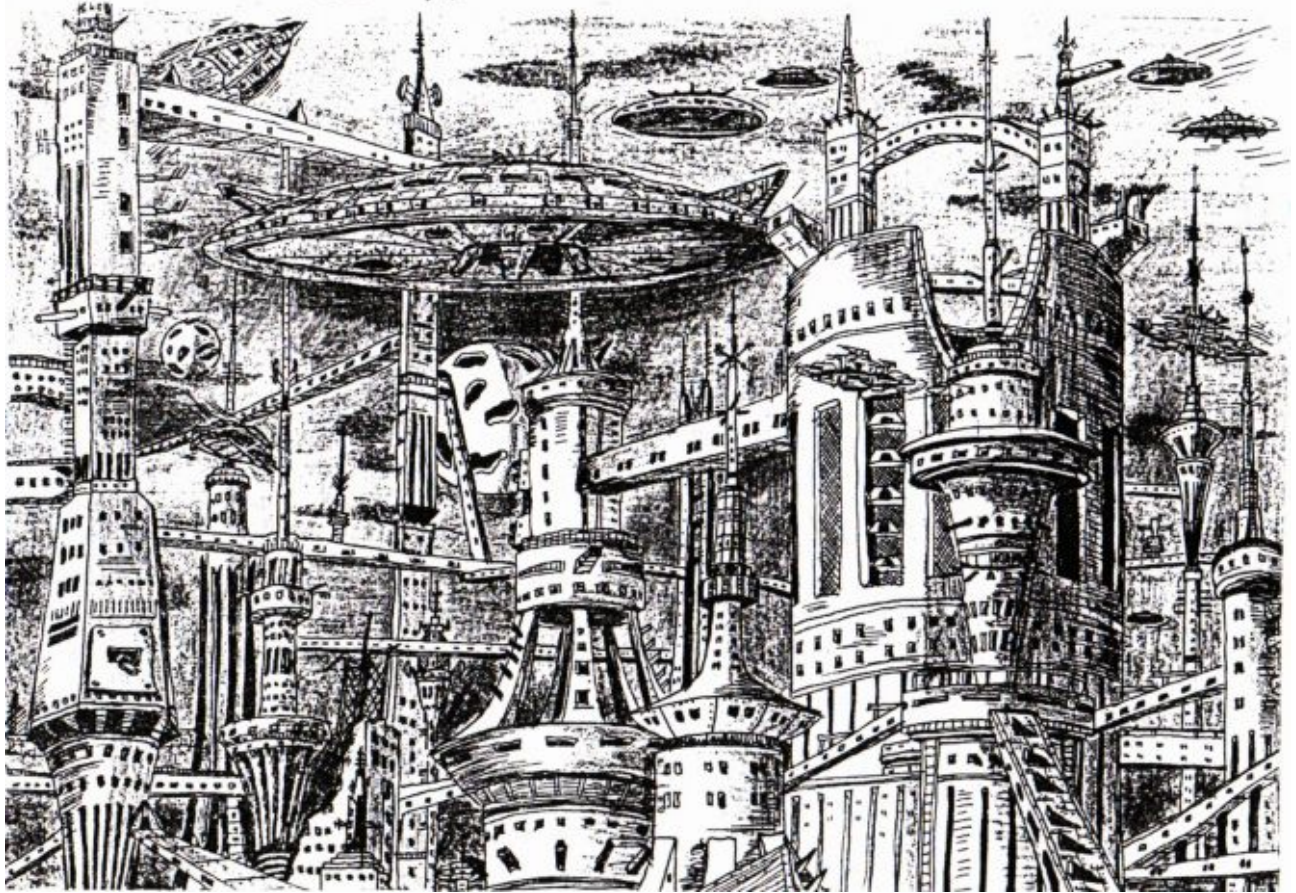
Dariaus Gečo  
piešinys





GAERUA-2

DARIAUS GEČO FIFŠINYS 1996 M.





## KNYGŲ BURBININKAS

"Dėde Filai? Ar tu čia esi?"

Vera žinojo, kur buvo paslėptas raktas nuo jos dėdės kambario. Kadangi jis raktą kartais užmiršęs palikdavo savo istaigoje, jai rakto dubliketą paslėpdavo tarp pašto dėžutės sąjos. Norint patekti į vidų dar reikėjo žinoti elektroninės durų apsaugos kodą. Vera jį turėjo ir būtų įėjusi į vidų, tačiau dėdė jai neatidarė durų. Bet jo iš tikrųjų nebuvo namuose. Nesigirdėjo jokios muzikos iš jo naujojo stereo aparato kolonėlių.

Ji truputiuką nervinosi, nes visą dieną iškvaršino galvą prižiūrint vaikus. Dėdė Filas buvo trumpai pasakėjęs apie seną tvirtovę, kurioje vaidendavosi. Vera buvo neatidū ir išsiplaškusi taip, kad netgi mokytoją n stebintų. Jei reikėjo skimirksniu susikaupiti, pamirštant visą įtampą. Kai ji tuo momentu buvo nneėjusi pas savo dėdę, tikėjo jo sulauksianti, nes privalėjo apie tą istoriją dar kartą pakalbėti. Galimas dalykas, ji tikėjosi, dėdė dargi parodys vieną iš savo laikomų knygų, kurią slėpė. Bet dabar jo čia nebuvo.

Vera vėl niūri vaikštinėjo priešais įėjimą. Kai kuriomis jo nebūdavo ligi vėlumos, ir ji žinojo, kad šiuo metu yra ne savo darbevietyje. Tad nebuvo ko čia laukti. Tik pamačius prie durų raktą lentą, šovė jai į galvą mintis. Kodėl jai dar kartą nepasižiūrėjus šios pranašysčių knygos? Kad ji tikrai egzistuoja, tai buvo argumentas, atitinkąs praeities tiesą. Bent iš dalies. Ji paėmė raktų pūdelį nuo "Keller Boden" iškabos kablio ir netrukus ėmė lipti į viršų.

Tai buvo ne ypač ilgi ir sėtatės leiptai, bet vis dėlto, dar prieš jai atsiduriant viršuje, pradėjo smarkiai plakti širdis. "Jie ne iš kartos kyla, nes sykį jau užmečiau žvilgsnį ten!"-ji nusiramino. Kai ji



atidarė sunkias palėpės duris, smalsumas nebuvo sve-  
" Ji spragtelėjo šviesos jungiklį. Nepasisekė. Belan-  
gis sukšto įėjimas liko tamsus. 11

"Dar kartą". Ji duris paliko atviras, kad būtų pa-  
kenkamai šviesos ir galėtų surasti dėdės Filo slėp-  
tuvės įėjimą, o taipogi, kad pati nesibeimntų tamso-  
je. Bet dabar ją netikėtai apėmė beprotiška baimė.

Kai ji žengė toliau tris žingsnius, durys braš-  
kėdamos užsitrenkė už nugaros.

Vera žeibiškai apsigrąžė ir pestamė jas atgal. Ji  
susijaudinusi greibstėsi rankenos, purtė duris, bet  
jos nepajudėjo! Tamsuma užnugaryje atrodė netikėtai  
sutirštėjusi ir mergaitė pamanė, jog kiekvieną akimirką  
pajustų prisilietimą ant peties. Pasidarė šalta  
ir drėgna, lipnu lyg nuo didžiulės nektinės snaigės.

Šiuo momentu nušvito. Tai buvo keista žalsva šviesa,  
tačiau Vera įstengė perskaityti tekstą ant nukritu-  
sios iškabos prie durų:

"Neryški šviesa!"

"Tik šviesa?" - sumurmėjo ji ir dar kartą paklibino  
duris. Dabar ji purtė be perstojo. Gal jai reikėjo  
prieš tai suduoti ir šaukti? Bet kažin ar būtų norma-  
liei atrodę namo gyventojams, jei šiteip rastų įšeitį  
iš padėties.

Vera atsigrąžė, dvejojama dėl ankstesnio ketinimo.  
Gal būtų jai apskritai surado būdą toms kvailoms pa-  
lėpės durims įveikti...

Kokia iš tikro buvo jos dėdės kambarėlis? Verei gimė  
mintis, kad čia, viršuj, dar nėra buvusi.

Ar jai išbandyti atverti visas duris? Ji pasitrau-  
kė kelis žingsnius ir pasuko, neryžtingai stovėdama,  
prie vienu durų. Čia žalsva šviesa švietė į ją šviesiau  
dūšaudama ji paėmė raktą ir išbandė. Durys tučtuojau  
atsivėrė.

"Na kas gi tai?"

Per blizgančią spindintį lango stiklą saulės  
šviesa krito į mažes palėpės dureles. Viduje, prie sie-  
nų, buvo spintos ir juodos plieninės lentyns, pilnos  
knygų ir dokumentų. Čia turėtų būti dėdės Filo man-  
sarda. Verą vėl apėmė keiste nerimo jausmas. Ji už-  
darė kambarėlio duris, prieš tai išbandžiusi ar su-  
kiogasi rankena.

Mažoje erdvėje buvo tokia absoliuti tylą, kad ją  
tai net nustebino. Ji atsikrenkštė, kad išgirstų ko-  
kį nors garsą. Tačiau sumenymas nepavyko. Tai skambė-  
jo lyg per vatą. Buvo taip tylu lyg kalnuose veikams

būtų atsitikęs nelaimingas įvykis. Tačiau čia buvo bent šviesu ir sausu. Taip kartais po baldų politūra jaučiamas aerozolio kvapas. Dėdė savo kambarėli išpuoselėjo taip tvarkingai kaip ir butą. Veros žvilgsnis magiškai pritraukė seną skrynią prie lango. Ši, buvo, suprantama, vertinga.

Mergaitė apsižvalgė. Ar jis buvo minėjęs skrynią? Kądangi šias knygas turėjęs burtininkas, kad užtikrintų jų saugumą, jas sudėjo į kitas lentynas.

Ji atsiklaupė priešais senovinę skrynią ir apžiūrėjo kabančią spyną. Raktų pundelyje stredo kežkokius raktus, kurie, kaip atrodo, galėjo tikti. Priešingai skryniai pati spyna atrodo moderniškai. Tai sukėlė iš ties liūdną jai kontrastą ir atrodė lyg ji norėtų pasakyti, kad išsilaikė užrekin-ta tam, kad nepavyktų kam nors į ją presiskverbti. Bet skrynią ji galėjo atidaryti ne raktu. Tačiau ar būtų teisinga joje raustis, jei dėdė Files savo daiktus taip gerai užrakino?

"Aš vis dėlto noriu į vidų užmesti akį," pasakė ji -tuomet vėl dingstu." Tačiau ji nebegalėjo visiš-kai įsitikinti. Keista, prieš aplankant namą juk būtų buvę saugiau, jei būtų paprašiusi dėdės, kad kad jei parodytų norimą knygą, ir kad, pagaliau, galėtų ją apžvelgti.

Po to ji pasijautė saugi ir nusprendė, kad būtų geriau paaimti raktą, ir greitai nors vieną kartą pa-čiai pasižiūrėti. Ir, debar, nuo meloneus jausmo mėš-lungiškai susitraukė jos skrendis. Ji ne iš karto ry-žosi paliesti šlifuoatą skrynios medieną. Kai ji iš pradžių pakėlė raktą, pradėjo labiau pasitikėti. Ve-ra netikėtai išvydo viziją, kad viduje yra pasislė-pusios baisybės ir laukia jos, kad kas išlaisvintų. Argi ne jos krebžtelėjo? Ar jos negriežė danti-mis?

Vera pastebėjo, kad jos ranka su raktu sudrėbėjo. Ji ryžtingai nutvėrė spyną, kad ją išbandytų, tačiau ji sustingo ir rakto vėl nepavyko patikrinti. Metalo šaltis tiesiog degino. Nenatūrali temperatūra, nuo saulės tekėjo į jos kūną ir kartu skrendis susi-traukė į ledinį kamuolį.

"Prakeikimas! Ko aš bijau? -ji šnibždėjo prisiek-dama sau. -Tai pasiseks, jei išeis, ir aš įveik-siu tik viena pati." 12

Ji išsitraukė nosinę ir apsvyniojo kairės rankos plaštaką, o po to iš naujo nutvėrė.

13

Prieš nutveriant spyną, ji nebejautė jokio šalčio. Raktas lengvai sukosi spynoje. Skrynias atšidare. Nosinę apgaubė ugnis.

Ši kartą Vera garsiai suriko ir savo ranke vėdinosi. Po to celiulioidinę nosinę užmynė. Jautėsi lengvas dūmų kvapas, pagimdė šio incidento. Drebojo visas jos kūnas. Kažkokiu būdu patalpa aptemo. Ar saulę uždengė debesys? Ji viską aplink nužvelgė ir dar labiau pašiurpo nuo atgimusio šalčio. Saulė žiūrėjo kaip per aprakusį lango stiklą. Tamsiai, ne, ryškiai raudona! Po mergaitės kojomis viskas bildėjo ir ji instinktyviai žengė vieną žingsnį atgal. Užraktes buvo nukritęs.

Laikas bėgo nenumetytu greičiu. Vis dar abėjodama, ji pasilenkė prie skrynios ir pajudino dengtį.

Vera suglumusi apžiūrino turinį. Ji beveik turėjo išlaukti kol išnyks balkšvi dūmai, arba žaibas, kuris ištrūko. Tačiau nieko neįvyko. Skrynioje gulėjo moderniškė metalinė dėžutė dokumentams ir išsamių nurodymų ryšulėlis. Ji suprato radusi seną karišką brezentą, puošusį kovos kostiumą koki turėjo ir jos tėvas. Kaip tai atsiredo dėžutėje, juk ji be jokių daiktų būtų turėjusi eiti, tačiau iš karto suprato, kad viskas taip buvo nulemta. Vera paklausė kodėl ją sukeustė baimė, kuomet stovėjo nejudėdama, ir pažiūrėjo į skrynios vidų.

"Argi tu pamežei spyną?" - paklausė pati savęs. Tai buvo nenormalu. Ir kodėl kuri laiką buvau atsipalaidavusi - taip pat ne. Čia viskas įtartina ir pasleptinga.

Kai mergaitė gvildeno smžinybės klausimus ir jos pirštų galiukai artėjo prie ryšulio, kūnu vėl prabėgo šaltis. Kvėpavimas paspartėjo lyg prieš finišą, įveikiant šimto metrų distanciją. Vera sustingusi pažvelgė į pundelį. Kasgi ją šitaip paveikė. "Aš pasidarysiu bejėgė," - pasakė drebėdama ir susijaudinusi. Ranke pradėjo drebėti, o patalpoje darėsi vis tamsiau. Rodėsi, kad tarp lentynų slenkioje šešėlis. Ji pamanė išgirdusi šnibždesį. Kažin kas stovėjo priešais duris. Gal aplink krebždėjo pelės?

Po to Vera pastebėjo, kad turėjo praslinkti nemežai leiko, kol buvo sustingusi.

"Dar ne viskas! Aš elgiuosi kaip kūdikis! Dėdė

Files iš manes juoktusi." 14

Ši čiupo ryšulėlį ir pakėlė abi rankas. Bet veikas buvo sunkus. Sekundą ją baimė apleido ir iš galvos išėjo taip netikėtai. Kaip įstengti jausti knygą, kuri yra paveldėjusi tylą.

Pasitikėjimas savimi.

Meilė ?

Reikėjo ją palengva išvynioti, kad Vera įsitikintų, kad šis tikrai knyga. Ir ne bet kokia, o magiška. Ji atsargiai pirštų galiukais brūkštelėjo per senos knygos odinį viršelį (ar tai buvo lengvas knietėjimas?), bet jos dar neatvertė. Pagaliau baimė liko užmiršta. Ši skimirksni mergaitė buvo nenuginčijamai tikra, kad viskas, kas atsitiko ligi šiol atrodė, nebaisu, net jei ir pasirodytų demoniškes monstras.

Ji išimė knygą iš savo atsineštą mokyklinį krepšį ir vėl užvėrė skrynią.

Spyną pakabino ir užspaudė, vieną skimirksni abėjodama, ar buvo teisi. Nieko šį kartą neatsitiko. Jokio šalčio, jokios ugnies.

Prie išėjimo skaisčiai žaliai švietė palubėj kabanti lampa. Vera, tikra savo pasiekimu,ėjo link sunkių kambarėlių durų ir paspaudė rankeną. Jos atsivėrė taip lengvai, terytum tai būtų sodo nemelio durelių spyna ištepta sviestu. Mergaitė nusijuokė ir pati užgesino šviesą. Vos ne vos ji pastebėjo mažytį laiko stabtelėjimą iki realaus išėjimo.

iš vokiečių kalbos vertė

Nemėda Jankeuskaitė

### Žinutė

Telšių „Atžalyno“ vidurinėje mokykloje vėl šurmuliuoja „Fajetai“. Fenai žaidė „Užkariavimą“. Dabar vyksta daugiadienis „Karių ir magų“ turnyras.

Mokykloje leidžiamas laikraštėlis „Feniksas“. Jame vienas puslapis skirtas ir fantastams. Spalio mėnesio numeryje greta šmaikščių mokleiviškų straipsnelių, žinučių

ir reportažų galima rasti idomybių apie mokslotradimus, išradimus, pateiktą originalų kryžiažodį, o fantastų puslapyje naujienos iš fenodomos, mintys, žinutės. Paskelbtas fantastinio kūrinio konkursas. Kitas „Fenikso“ numeris pasirodys lapkričio mėnesį, o su juo – kur kas įvairtesnis „Fantasty puslapis“.

RED.